

Uit Twee (2007)

Een man zit op een bankje. Een jongetje loopt langs.

JONGETJE

Gisteren zat hij hier ook. Meneer, gisteren zat u hier ook.

MENEER

Ik heb jou niet gezien, gisteren.

JONGETJE

Mannen op bankjes. Ik let er nooit zo op.

MENEER

Jij bent een jongetje. Je moet spelen.

JONGETJE

Ik hou niet zo van spelen. Ik praat liever. Verveelt u zich?

Stilte.

JONGETJE

Waarom zit u hier?

MENEER

Waarom wil je dat weten?

JONGETJE

Ik ben een klein jongetje. Onschuldig. Aan mij kunt u dat wel vertellen. Niemand in dit park zal het horen, meneer. Ik ben nog maar een jongetje, begrijpt u?

MENEER

Soms moet ik hier even zitten.

JONGETJE

Gisteren zat u hier ook.

MENEER

Ja?

JONGETJE

Waarom? Is er iets aan de hand. Waarom legt u het mij niet uit? Ik ben een jongetje. Waarom huilt u niet?

MENEER

Als ik dat kon. Dan hoefde ik hier niet zo vaak te zitten.

JONGETJE

Kunt u niet huilen?

MENEER

Nee.

JONGETJE

Waarom niet?

MENEER

Dat weet ik niet.

JONGETJE

Ik huil best vaak.

MENEER

Ja?

JONGETJE

Niet altijd. Het is het fijnst als iemand ziet dat je bijna gaat huilen. Dan vraagt diegene:

'Moet je huilen?'. En dan begin je.

MENEER

Ik heb dat nog nooit aan iemand gevraagd. Hoe kun je zien dat iemand bijna moet huilen?

JONGETJE

Iemand komt niet meer uit z'n woorden. Of kijkt opeens de lucht in. Of begint anders te ademen. Schokkerig. Soms krijgt diegene wat rode vlekjes, bij z'n ogen of z'n mond.

MENEER

Ja ja... Wat weet jij veel.

JONGETJE

Ik heb drie klassen overgeslagen.

MENEER

Ben jij een hoogbegaafd kind? Dat is toch helemaal niet leuk?

JONGETJE

Waarom niet?

MENEER

Ik heb wat daar documentaires over gezien. Het schijnt nogal moeilijk te zijn, omdat je toch nog een kind bent.

JONGETJE

Ik heb ook wel eens meegewerkt aan zo'n documentaire.

MENEER

Ja? Die heb ik denk ik niet gezien.

JONGETJE

Ik zei aldoor dat ik het niet erg vond om hoogbegaafd te zijn. Toen hebben ze mij eruit geknipt.

Stilte.

MENEER

Wie vond de fietspomp uit?

JONGETJE

Dat weet ik niet.

MENEER

Oh. Twee plus achttien maal zevenendertig gedeeld door vijf. Wat is het antwoord?

Stilte.

MENEER

Maar is het dan niet vervelend om bij oudere kinderen in de klas te zitten?

JONGETJE

Nee. Alleen tijdens het kringgesprek. Veel kinderen gaan in het weekend dansen in een buurthuis.

MENEER

En jij?

JONGETJE

Ik hou van zagen en timmeren. Samen met mijn vader.

MENEER

Vertel je dat dan wel in de kring?

JONGETJE

Soms. Niet zo vaak. Sommige kinderen zoenen in dat buurthuis.

MENEER

Oh. Zou jij dat dan niet willen?

JONGETJE

Nee. Een meisje uit mijn klas heeft tegen mij gezegd dat een vriendinnetje van haar verliefd op mij is.

MENEER

Wat leuk.

JONGETJE

Ik ben zeven. Zij is tien. Dat zou nooit goed gaan. Ze zou alles gaan bepalen. Dat ik mee moet naar het buurthuis. Bent u getrouwd?

MENEER

Ja.

JONGETJE

Waarom kunt u niet huilen?

MENEER

Ik kan niet huilen.

JONGETJE

Ook niet om het nieuws op de televisie?

MENEER

Dat kijk ik niet.

JONGETJE

Nee?

MENEER

Mijn vrouw kan er niet tegen.

JONGETJE

Als ik zo oud was als u, dan zou ik verlangen naar vroeger. Toen ik nog een kind was. Ik zou hevig verlangen naar de tijd dat ik elke dag naar school fietste. Ik zou me als volwassen man op een bepaalde manier opgesloten voelen, omdat ik daar niet meer naar terug kan. Ik stel me wel eens voor dat ik later een drukke baan heb. Maar elke zaterdagmorgen rijd ik met mijn auto naar mijn oude schooltje.

MENEER

Ja?

JONGETJE

Ja.

MENEER

Elke zaterdag?

JONGETJE

Dan parkeer ik mijn auto naast het schoolplein. Er spelen een paar kinderen, twee of drie. Verder is het rustig. Ik loop er eerst wat rond.

MENEER

Misschien een rondje om de school.

JONGETJE

Dat zou goed kunnen. Dan blijf ik staan bij een lokaal. En ik kijk door het raam. Alles is anders geworden. Het meubilair is anders. De vloer heeft een

andere kleur. Er hangen nieuwe platen aan de muur. Maar ik herken nog precies de ruimte.

MENEER

Ja?

JONGETJE

Ik weet nog precies waar ik zat. En naast wie. En voor wie en achter wie. Ik weet nog precies waar mijn juf zat. Hoe ik van mijn tafeltje naar haar bureau liep. Om een vraag te stellen, of een enkele keer om te zeggen dat ik me niet zo lekker voelde. Ik weet nog precies hoe de juf mij dan aankeek.

MENEER

Hoe keek ze je aan?

JONGETJE

Hoe leg ik dat uit... ze keek me aan en zei dan heel lief tegen mij dat ik...

Het jongetje raakt ontroerd.

MENEER

Wat zei ze? Wat zei ze heel lief?

JONGETJE

Ze zei dat ik maar even wat water moest gaan drinken.

De meneer raakt ook ontroerd.

MENEER

Dat is wel heel lief, zeg.

JONGETJE

Ja, hè? Dat vind ik ook.

MENEER

Zou je hier misschien mee willen ophouden?

JONGETJE

Waarom?

MENEER

Gewoon.

JONGETJE

Ik loop nog een stukje verder langs het oude schoolgebouwtje. Ik herinner me opeens dat boven het schoolbord altijd een klein schilderijtje hing, met daarop het beeld van een meisje dat in een boekje schrijft. Zoveel momenten heb ik als kind niet naar het schoolbord gekeken, maar naar dat meisje. Voor de zekerheid loop ik nog even terug naar het raam waar ik net ook doorheen keek. Ik kan me niet voorstellen dat het er nog hangt. Ik druk mijn hoofd tegen

het raam, zie het schoolbord, en daarboven hangt het schilderijtje. Het meisje is nog steeds aan het schrijven. Met nog dezelfde aandacht als toen ik haar voor het laatst zag. Ze is nog precies zoals ik me haar herinner. Dan loop ik naar de ingang van de school. Daar blijf ik een poosje staan. Ik stel me voor dat de deur elk moment open kan gaan. En ik naar binnen mag.

MENEER

Dat mag niet meer.

JONGETJE

Waarom niet?

MENEER

Als ik dat zou kunnen begrijpen, dan zou ik je dat graag uitleggen. Ik weet alleen dat je daar niet meer naar binnen mag. Hoe lang je ook blijft wachten.

JONGETJE

Ik blijf hopen.

MENEER

Je moet dat niet doen! Je mag dat niet doen! Je mag niet elke zaterdag met je auto naar je oude schooltje. Dat is verkeerd. Hoor je me? Dat is verkeerd!

JONGETJE

Wat moet ik dan doen?

MENEER

Gewoon. In je tuin zitten. Of klussen in de schuur. Maar niet naar je oude schooltje. Als je dat doet dan...

JONGETJE

Wat dan?

MENEER

Dan...

JONGETJE

Wat dan meneer? Meneer, moet u huilen?

De meneer begint te huilen.

JONGETJE

U huilt, meneer. Wat fijn. U huilt. Dat moet u vast een prettig gevoel geven. Meneer, geeft dat u een prettig gevoel?

MENEER

Ja.

JONGETJE

En ook een opluchtend gevoel?

MENEER
Ja. Dat ook.

JONGETJE
Dat wat u nu aan het doen bent, dat is huilen.

MENEER
Ja?

JONGETJE
Dit kunt u straks als u naar huis gaat aan uw vrouw vertellen. Dat u gehuild hebt.

MENEER
Ik wil hier nog even blijven.

JONGETJE
Ik moet nu weer gaan.

MENEER
Waar ga je dan heen?

JONGEN
Naar een grasveldje hier een stukje verderop.

MENEER
Wat moet je daar dan doen?

JONGETJE
Spelen.

MENEER
Daar hou je toch niet van?

JONGETJE
Soms wel.

MENEER
Wil je niet nog even blijven?

JONGETJE
Nee, ik denk het niet.

MENEER
Ik vond het fijn dat je hier even was.

JONGETJE
Ik moet nu echt gaan, meneer.

MENEER

Ik begrijp het. Je bent een lief jongetje. Die oudere kinderen in je klas moeten wel aardig tegen je zijn.

JONGETJE

Maakt u zich geen zorgen.

MENEER

Ik zou je wel kunnen opeten.

JONGETJE

Dag meneer.

MENEER

Sorry, dat klonk een beetje gek misschien.

JONGETJE

Wat klonk gek?

MENEER

Dat ik zei dat ik je wilde opeten.

JONGETJE

Dag.

MENEER

Ik wil je graag nog één dingetje vertellen. Is dat goed? Heel even maar. Een paar dagen terug zat ik hier ook. Op een bepaald moment fietste er een meisje vrij snel over dat pad daar aan de overkant. Plotseling remde ze af, waardoor ze bijna viel. Ze legde haar fiets op de grond. Ze keek naar iets dat op het pad lag. Ze boog voorover, pakte het op. Het was een dode duif. Ze liep van het pad af, het gras op, en legde de duif in het gras. Ik weet het niet, ze deed dit allemaal zo rustig. Zonder er lang over na te denken. Net zoals dat je je sokken aantrekt, of de gordijnen opendoet. Ik weet het niet.

JONGETJE

Ik ga nu, oké?

MENEER

Ja.

Het jongetje loopt weg.